

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ב"ה

תיק 1245227/12

בבית הדין הרבני תל אביב יפו

לפני כבוד הדיינים:

הרב צבי בן יעקב – אב"ד, הרב יצחק הדאיה, הרב משה בצרי

התובעת: פלונית (ע"י ב"כ עו"ד אירית ארז)

נגד

הנתבע: פלוני (ע"י ב"כ עו"ד מרדכי גד אל נשיא)

הנדון: כתובה במי שעזב את אשתו לטובת אחרת וטוען טענות חסרות ביסוס

החלטה

הצדדים נישאו זה לזה כדמו"י בתאריך י"ב בחשון תשע"ח (1.11.17), ומנישואין אלה נולדה באוקטובר 19 בת, וזאת לאחר שבני הזוג כבר נפרדו. הצדדים התגרשו בתאריך ז' באב תש"פ (28.7.20). יצוין כי בטרם נישואיהם הצדדים היו בקשר חברות שנתיים, ולאחר מכן התגוררו שנתיים ללא חופו"ק, ולאחר מכן נישאו זה לזה.

עניין הרכוש ופרוק השיתוף בדירת המגורים נדון בביהמ"ש. ולפתחינו נותר להכריע בשאלה חיוב הנתבע בכתובה ובתוספת כתובה (בסכום של 260,000 ש"ח).

בתאריך י"ד בחשון תש"פ (12.11.19) תבע הבעל גירושין, כשהוא מציין שהאישה הינה ביקורתית ונוקשה, דורשת ולוחצת עליו יתר על המידה, עד שהפכה למאוסה בעיניו. מציין את היותה כעוסה ומרירה, אינה מבשלת ואינה מנקה, חסרת גמישות או פירגון. כמו כן האישה פיתחה אלרגיות קשות, ולכן חיי הנישואין הינם בלתי אפשריים.

בכתב התשובה טענה האישה כי הבעל הכיר במקום עבודתו אישה נשואה (כשם ר. י), וזאת כשהאישה בשלבי הריון מתקדמים. לאחר הולדת הבת, עבר הבעל להתגורר עם האישה הנשואה. האישה ביקשה להשיב את השלום לבית הצדדים, ובקשה שבית הדין ימנה מטפל, שיביא את הצדדים לחיי שלום. האישה אף פתחה תיק ותבעה שלום בית (בתאריך כ"ט בחשון תש"פ (27.11.19)).

בשני דיונים שהתקיימו בפנינו לפני הגט, הבעל היה נחוש לגירושין, ואילו האישה רצתה ככל מאודה בשלום ובחזרת הבעל לבית. בית הדין התרשם כבר בדיונים שקודם הגט, שבקשת האישה לשלום אינה מהשפה ולחוץ. היא הייתה פגועה עד מאד מכך שהבעל עזב אותה בהיותה בחדשי הריון מתקדמים, לטובת אישה זרה. היא הבינה שכעסה עליו על כך (לדעתנו – בצדק רב), ובקשה "להחזיר את הגלגל אחורנית". בית הדין סבור שאכן אין לך פגיעה גדולה מזו, כאשר בן זוג נוטש את התא המשפחתי, בפרט כשזה עתה נולדה בתו, לטובת אישה זרה. הכעס של האישה כלפי הבעל היה לדעתנו מוצדק ביותר.

התובעת הבינה אט אט שהסיכוי לחזרת הבעל לחיק המשפחה, כאשר הבעל כבר פיתח זוגיות חדשה, קלושים עד בלתי קיימים, ולבסוף הסכימה האישה להתגרש, כאשר נושא הכתובה ידון לאחר הגט. בית הדין הבהיר כי חובת ההוכחה להפסד הכתובה מוטלת על הבעל. לאמור, הכתובה

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

בחזקתה, ואם טוען הבעל שהאישה הפסידה את כתובתה, עליו להוכיח זאת, ונטל ההוכחה מוטל עליו.

בדיון שהתקיים בפנינו בתאריך י' בחשוון תשפ"א (28.10.20) מתקבל הרושם הברור והוודאי ביותר, כי הבעל עזב את אשתו לטובת אהבה חדשה. בדיון הציגה באת כוח התובעת הסכם שכירות מתאריך י"ד בחשוון תש"פ (12.11.19), ולפיו הנתבע שכר דירה בשותפות עם גב' ר. י. ברחוב פ'. באת כוח התובעת שואלת את הנתבע בעניין הקשר שלו עם אותה ר. י, והנתבע משיב (פרוטוקול הדיון, שורה 11 ולהלן):

"באת כוח האישה: אני מראה לך מסרון שנשלח למרשתי. "זה י, אני רוצה לספר לך על רומן של בעלך עם אשתי." אתה מכיר את י?"

הבעל: עבדנו יחד באותו מלון.

באת כוח האישה: לבעלה של המאהבת שלך קוראים י?"

הבעל: לא הייתי מייחס אותה כמאהבת שלי, אלא עוברים יחד את התקופה של הקורונה.

באת כוח האישה: תסביר לבית הדין מה זאת אומרת. אתה התחלת את מסכת האהבים שלך איתה כאשר אשתך הייתה בהיריון בחודש השמיני.

הבעל: אני מתקן שהוא הפרוד שלה.

באת כוח האישה: אז אתה היית איתה בזמן שהיא הייתה נשואה. ואתה היית נשוי.

הבעל: הם כבר פרודים.

באת כוח האישה: תסביר מה זה לעבור את התקופה הקשה הזו של הקורונה ביחד איתה במקום עם אשתך?

הבעל: אנו חיים יחד, מדצמבר 19. שנינו עברנו גירושין מכוערים, שנינו נמצאים עם בני זוג שסבלנו איתם ושכרנו דירה יחד.

באת כוח האישה: אז אתה מודה שבמהלך הנישואין שלך אתה עברת לגור עם אישה אחרת.

הבעל: אחרי שעזבתי את הבית כשהעירו אותי בקללות וצרחות."

באת כוח התובעת המציאה במהלך הדיון תסקיר מפק"ס לסדרי דין (מתאריך 12.5.20), וכך כותבת פק"ס מפיו של הנתבע:

"מדגיש כי הנישואין התאפיינו ביחס קשה מצד אם בתו, יחס שכלל לדבריו התקפי זעם מצידה, לצד ניכור וריחוק. מציין כי ההיריון הסלים את המתח הזוגי ביניהם. במשך תקופה זו נוצר לדבריו קשר עם ידידה ממקום עבודתו, שהחל כידידות שהלכה והתפתחה והובילה בחדשים האחרונים למגורים משותפים. מדבריו עולה כי תכנן לשתף בכך את הגב' [פ'], אלא שהדבר נודע לה בחודש השישי להריונה באמצעות שיחת טלפון שקיבלה מבעלה של אותה אישה. מבהיר כי מאז גילוי זה חלה החרפה משמעותית ביחסה של הגב' [פ'] ... נאלץ לדבריו לעזוב את הדירה הזוגית באוגוסט 2019, כחודשיים טרם לידת הבת."

מהנ"ל עולה ברור כי הסיבה לגירושין ולפרוד הינה הקשר עם גב' ר. י, אישה נשואה אותה הכיר במהלך חיי הנישואין. ככל וטענתו על יחס קר ומנוכר, היה עליו לפנות לסיוע זוגי ולא

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

להפנות את אהבתו לאישה זרה, עמה הוא שוכר דירה במהלך חיי הנישואין, הגם שהצדדים מנהלים תביעות. דבר הלמד מעניינו ולמד מסופו, על מהות הקשר בתקופה עוד קודם לזמן ששכרו את הדירה המשותפת, וכאמור, הידידות הלכה והתפתחה כדברי הבעל לפק"ס. הוא חשב לשתף את אשתו בכך שהוא נוטש אותה לטובת אהבה חדשה, רק שהיא גילתה זאת לפני שהספיק לשתף אותה. וכי מה ציפה הבעל? שהאישה תשלח לו זר פרחים לכבוד האהבה החדשה שגילה, ואת אשת נעוריו נוטש לטובתה? גם אם האישה הביאה לכך שהבעל "נזרק מהבית בחמש בכור" (לדבריו), ניתן להבין בהחלט את כעסה של האישה. אין לך פגיעה גדולה מזו, והאישה אכן נהגה כפי שכל אישה נורמטיבית הייתה נוהגת!

באת כוח התובעת הביאה לבית הדין ברכה מיוחדת אותה כתב הנתבע לתובעת בחודש יוני 19, יום הולדתה של התובעת, בה הוא מביעה רגשי אהבה חמים ומיוחדים. אמנם הבעל טען כי ברכה זו הועתקה מאתר של ברכות ליום הולדת, אבל מותר לנו להניח שאם מדובר באישה רעה ומנוכרת, כפי שמנסה הבעל להציג אותה כיום על מנת לא לשלם את כתובתה, לא מעתיקים בעבורה מכתב כה חם ואוהב. ולמצער התברר כי היה זה בזמן שכבר היה לנתבע קשרי אהבה חדשים.

הצדדים המציאו בדיון הודעות שונות ששלחו האחד לשני, חלקם מלמדים על קשרים טובים ותקינים במהלך הנישואין (הודעות ותמונות שהמציאה באת כוח התובעת), נכון לאותה תקופה, וחלקם מלמדים על קשרי מתח וכעס של האישה כלפי בעלה (הודעות שהביא לנו בא כוח הנתבע). לדעתנו מדובר בבני זוג רגילים ונורמטיביים. והוכחות הכעס של האישה הינם בתקופה בה נודע לה על בגידותיו, ולאחר שעזב אותה ונטש אותה לטובת אישה אחרת. אין בהודעות כדי ללמד על אישה כעסנית ומרירה.

טענות הבעל על היות האישה חולה במחלות שונות, אין בהם כדי להפסידה את כתובתה. מדובר במחלת צליאק, שאינה מום, והבעל גם ידע על כך קודם הנישואין. ואף אם האישה סבלה זמן קצר מתפרחת או ממחלה אחרת, אין אלה מומים שניתן לחייב את האישה בקבלת גט, ובוודאי שחייב בכתובתה. ובוודאי במשך ארבע שנות הכרות מוקדמת לנישואין, הכיר היטב את האישה, ואינו יכול לבוא ולטעון טענת מום. עיין בעניין זה בשולחן ערוך אבן העזר קיז, י. כך גם הטענות שהעלה הנתבע, "מן הגורן ומן היקב", על מחלות של אם האישה, שהם לדבריו תורשתיות, ולכן לא רוצה לחיות עם אשתו. אנו מקוים שהנתבע בדק בגב' ר. י, שאמה או מי מבני משפחתה אינם סובלים ממחלות כאלה ואחרות, או שמא האהבה "מקלקלת את השורה"...

וכאמור, לא התרשמנו שלאישה יש מחלות שהן בבחינת מום, ובכל מקרה גם אם היו, לא יכול כיום אחרי מספר שנים של הכרות וחיים משותפים, לבוא ולטעון טענת מומים, לחייבה בגירושין (דבר שאין לו נפקות בנדו"ד), ולפטור עצמו מחיוב כתובה.

במתכוון קיצרנו בטענות הנתבע. וזאת משום שכל טענותיו הינם "כסות עיניים" לסיבה האמיתית שבגינה בני הזוג התגרשו. תבלין ליצר הרע. הסיבה שהביאה את הקץ לחיי הנישואין הינה האישה הזרה, ר. י. אותה הכיר הנתבע במהלך חיי הנישואין, בה התאהב, ובה בחר במקום אשתו. יכולים אנו לקבוע בוודאות מוחלטת שהבעל הביא את הקץ לחיי הנישואין, בעקבות אהבתו החדשה. הא ותו לא. וכל הטענות הם תבלין שנועד למתק את ייסורי המצפון, מדוע היה מותר לו להתאהב באישה אחרת במהלך חיי הנישואין. כמוכן שאנו דוחים בשתי ידיים ובשאת נפש כל תירוץ מעין זה.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

בפרט שהתרשמנו שלאישה אין כל מום או כל סיבה שבעטייה יש צורך להתגרש ממנה. לא רק שהבעל לא הוכיח את טענותיו כמתחייב, התרשמנו לאידך גיסא. משכך אנחנו יכולים לקבוע שבני הזוג התגרשו, בעקבות אהבתו החדשה של הנתבע לגב' ר. י.

במקרים מעין אלו אנו סבורים שהאישה זכאית למלוא הכתובה, דהיינו סכום של 260,000 ש"ח. זאת ועוד, במקרים מעין אלו היה מקום לשקול לחייב את הבעל בתשלום מלא הכתובה, ללא כל קשר לכספים שתקבל האישה במסגרת איזון המשאבים. במקרה שלפנינו, ככל הנראה לא תקבל יותר מדי כספים במסגרת איזון המשאבים, מאחר ובני הזוג היו נשואים רק שנתיים, וגם אם יחשבו את התקופה שחיו יחד לפני הנישואין, הרי ש- 4 שנים הינם נישואים קצרים, ובאיזון המשאבים ההדדי ככל הנראה לא מדובר בסכום בעל משמעות.

יחד עם זאת אנו סבורים שהואיל ומדובר בנישואין קצרים, ובהתחשב במצבם הכלכלי של הצדדים, בית הדין מחליט להעמיד את כתובת האישה ע"ס של 195,000 ש"ח, שהם 75% מסכום הכתובה, כאשר סכום זה כולל את הזכויות שתקבל התובעת במסגרת חוק יחסי ממון. זכויות שהם בהתאם לחוק ואינם לפי ההלכה (קרי, זכויות של הנתבע בקופות גמל, קרנות פנסיה וכד', בקיזוז זכויות האישה כנ"ל, שהאישה הייתה אמורה לקבלם בהתאם לחוק יחסי ממון. בניגוד לחלקה בדירה או בכספים בחשבונות משותפים, שבהם יש לאישה חלק אף בהתאם להלכה).

לאור האמור לעיל אנו מחייבים את הנתבע הנ"ל לשלם לתובעת הנ"ל סכום של 195,000 ש"ח בגין כתובתה ותוספת כתובה.

הסכום הנ"ל ישולם לתובעת מחלקו של הנתבע בדירת הצדדים. לאחר שביהמ"ש יפרק את השיתוף בדירה ויקבע את חלקו של הנתבע בתמורת מכירת הדירה, ינוכה מחלק הנתבע הסכום הנ"ל לטובת התובעת.

הסכום האמור כולל את הכספים המגיעים לתובעת במסגרת איזון המשאבים, מהפנסיה וקופות הגמל וקרנות ההשתלמות של הנתבע.

ניתן לפרסם לאחר השמטת פרטים מזהים.

ניתן ביום כ"ז בכסלו התשפ"א (13/12/2020).

הרב משה בצרי

הרב יצחק הדאיה

הרב צבי בן יעקב – אב"ד

עותק זה עשוי להכיל שינויי ותיקוני עריכה